משום דנפישי בני חילא דמחוזא: אילפא ור' יוחנן הוו גרסי באורייתא, דחיקא להו מילתא טובא, אמרי ניקום וניזיל וניעבד עיסקא ונקיים בנפשין °אפס כי לא יהיה בך אביון" אזלו (א)אותבי תותי גודא רעיעא הוו קא כרכי ריפתא, אתו תרי מלאכי השרת, שמעיה רבי יוחנן דאמר חד לחבריה "נישדי עלייהו האי גודא ונקטלינהו *שמניחין חיי עולם הבא ועוסקין בחיי שעה" אמר ליה אידך "שבקינהו דאיכא בהו חד דקיימא ליה שעתא". רבי יוחנן שמע אילפא לא שמע, אמר ליה ר' יוחנן לאילפא שמע מר מידי? אמר ליה לא, אמר מדשמעי אנא ואילפא לא שמע ש"מ לדידי קיימא לי שעתא, אמר ליה רבי יוחנן איהדר ואוקי בנפשאי °כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" ר' יוחנן הדר, אילפא לא הדר, עד דאתא אילפא מליך רבי יוחנן, אמרו לו: אי (אתיב) מר וגריס לא הוה מליך מר, *אזל *תלא נפשיה באסקריא דספינתא אמר אי איכא דשאיל לי במתניתא דר' חייא ורבי אושעיא ולא פשטינא ליה ממתני' נפילנא מאסקריא דספינתא וטבענא" אתא ההוא סבא תנא ליה "האומר "תנו שקל לבניי בשבת" והן ראויין לתת להם סלע נותנין להם סלע, ואם אמר "אל תתנו להם אלא שקל" אין נותנין להם אלא שקל, אם אמר "*מתו, ירשו אחרים תחתיהם" בין שאמר "תנו" בין שאמר "אל (ב)תתנו" אין נותנין להם אלא שקל" א"ל הא מני ר"מ היא דאמר מצוה לקיים דברי המת. אמרו עליו על נחום איש גם זו שהיה סומא משתי עיניו, גידם משתי ידיו, קיטע משתי רגליו, וכל גופו מלא שחין, והיה מוטל בבית רעוע ורגלי מטתו מונחין בספלין של מים כדי שלא יעלו עליו נמלים, פעם אחת [היתה מטתו מונחת בבית רעוע] בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואח"כ לפנות את הכלים, אמר להם בניי פנו את הכלים ואח"כ פנו את מטתי שמובטח לכם כל זמן שאני בבית אין הבית נופל, פינו את הכלים ואחר כך פינו את מטתו ונפל הבית, אמרו לו תלמידיו רבי וכי מאחר שצדיק גמור אתה למה עלתה לך כך? אמר להם בניי אני גרמתי לעצמי שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי והיה עמי משוי ג' חמורים אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים בא עני אחד ועמד לי בדרך ואמר לי רבי פרנסני, אמרתי לו המתן עד שאפרוק מן החמור, לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו, הלכתי ונפלתי על פניו ואמרתי: עיני שלא חסו על עיניך יסומו, ידיי שלא חסו על ידיך יתגדמו, רגליי שלא חסו על רגליך יתקטעו, ולא נתקררה דעתי עד שאמרתי כל גופי יהא מלא שחין, אמרו לו אוי לנו שראינוך בכך, אמר להם אוי לי אם לא ראיתוני בכך. *ואמאי קרו ליה נחום איש גם זו? דכל מילתא דהוה סלקא ליה אמר "גם זו לטובה". *זימנא חדא בעו לשדורי ישראל דורון לבי קיסר אמרו מאן ייזיל? ייזיל נחום איש גם זו דמלומד בניסין הוא, שדרו בידיה מלא סיפטא דאבנים טובות ומרגליות, אזל בת בההוא דיורא, בליליא קמו הנך דיוראי ושקלינהו לסיפטיה ומלונהו עפרא (למחר כי חזנהו אמר גם זו לטובה) כי מטא התם [שרינהו לסיפטא חזנהו דמלו עפרא] בעא מלכא למקטלינהו לכולהו, אמר קא מחייכו בי יהודאי, [אמר גם זו לטובה], אתא אליהו אדמי ליה כחד מינייהו, א"ל דלמא הא עפרא מעפרא דאברהם אבוהון הוא, דכי הוה שדי עפרא הוו סייפיה גילי הוו גירי דכתיב °יתן כעפר חרבו, כקש נדף קשתו" הויא חדא מדינתא דלא מצו למיכבשה בדקו מיניה וכבשוה, עיילו לבי גנזיה ומלוהו לסיפטיה אבנים טובות ומרגליות ושדרוהו ביקרא רבה, כי אתו ביתו בההוא דיורא, אמרו ליה מאי אייתית בהדך דעבדי לך יקרא כולי האי? אמר להו מאי דשקלי מהכא אמטי להתם, סתרו לדירייהו ואמטינהו לבי מלכא, אמרו ליה האי עפרא דאייתי הכא מדידן הוא, בדקוה ולא אשכחוה וקטלינהו להנך דיוראי: איזו היא דבר? עיר המוציאה כו': ת"ר עיר (ג)המוציאה חמש מאות ואלף רגלי כגון כפר עכו ויצאו הימנה תשעה מתים בשלשה ימים זה אחר זה הרי זה דבר, ביום אחד או בד' ימים אין זה דבר *ועיר המוציאה חמש מאות רגלי כגון כפר עמיקו ויצאו ממנה שלשה מתים בג' ימים זה אחר זה הרי זה דבר

ביום

משום דנפישי בני מחוזא. דאיכא עניי טפי וקא מיכלי קרנא: דחיקא להו. עניות: כי לא יהיה בך אביון. בך בעצמך: חיי העולם הבא. תורה: חיי שעה. עולם הזה זה סחורה: קיימא ליה שעתא. עתיד להתגדל ואין זמנו למות: שמע מינה. מדלא שמעתיה איהדר איזיל לתורתי: עד דאתא אילפא. ממקום שהלך שם לסחורה: מלך רבי יוחנן. מינוהו ראש ישיבה עליהן, מנהג הוא מי שהוא ראש ישיבה היו מגדלין אותו משלהן ומעשירין אותו כדאמרינן גבי כהן גדול בסיפרא וביומא (דף יח.) והכהן הגדול מאחיו = גדלוהו משל אחיו: אמרו לו. אנשי המקום לאילפא: אי (ג) אותיב מר וגריס. אם היית יושב ועוסק בתורה היינו ממליכין אותך כמו שעשינו לר' יוחנן דאילפא הוי גמיר טפי מר' יוחנן: תלא נפשיה באסקריא. כלונס עץ ארוך תקוע בלב הספינה שמניחין עליה מכסה ויל"ן בלע"ז: דשאיל לי כו'. כלומר אף על גב דעבדי עיסקא גריסנא אנא טפי מיניה: דבי ר' חייא ודבי ר' אושעיא. דהוו מסדרי מתניתא על פי רבינו הקדוש שהיה רבם: ולא פשיטנא ליה ממתני'. דאשכחנא משנה כותיה דההיא ברייתא: תנא ליה. שנה לפניו כלומר בעא מיניה: האומר תנו שקל לבניי. מי שמת והניח ממונו ביד איש נאמן ואמר תנו שקל = חצי סלע לבניי להוצאה בשבוע: וראויין לתת להן סלע. שיש לו בנים הרבה ואין מסתפקין לשבת בפחות מסלע: נותנין להן סלע. דאי הוה בדעתיה דלא למיתן להו אלא שקל היה מצוה "אל תתנו להן אלא שקל" והאי דקאמר "תנו להן שקל" ולא אמר תנו סלע' משום דבעי לזרוזינהו כדאמרן בכתובות (דף ע:) כדי לזרזן במשא ובמתן כדי שיסחרו וילמדו דרך ארץ ויריוחו: אם מתו ירשו אחרים תחתיהן. אע"ג דאמר "תנו שקל" ולא אמר "אל תתנו אלא שקל" גלי בדעתיה דלא בעי למיתב להו אלא שקל בשבת כי היכי דלאי מתו ירשו אחרים תחתיהן: אמר ליה. אילפא: הא מני. דקתני אע"ג דלא ספקי בבציר מסלע לא יהבינן להו אלא שקל:(ד) ר"מ היא - דאמר במסכת כתובות במתני' (דף סט:) מצוה לקיים דברי המת דאי לאו מצוה, מן הדין נותנין להן כל הראוי להן שהרי כל הממון שלהן הוא ואין בו לאותן אחרים כלום אלא לאחר מיתתן: אם יש מותר יש להן, ואם לאו לא יטלו, ומתוך שרוצין אנו לקיים דבריו שירשו אחרים תחתיהם אנו מקמצין את הממון כדי שיהא שם מותר: והיה מטתו מונחת כו'. רגלי המטה מונחין בספלים מלאים מים שלא יעלו אליו נמלים דרך רגלי המטה מפני שהיה גידם ואם היו עולים אינו יכול ליטלם בידיו ולזורקן: דסלקי ליה. כל המאורע לו אפילו רעה: בת בההיא דיורא. לן לילה אחת באותו המלון: לסיפטיה. ארגז שלו: לכולהו שונאיהן של ישראל: כחד מינייהו. כאחד משרי קיסר: מעפרא דאברהם הוא. כשנלחם עם המלכים: גילי. קשין: ביתו לנו במלון:(ה) כפר עמיקו שלשה מתים בשלשה ימים. מת אחד בכל יום:

ביום

תורה אור

דברים טו

שם

[שבת י. לג:] [illegible]

[כתובות סט:]

[עי' רש"י גיטין לב: ד"ה דאלי פי' נשתן וכן בפסחים סח: פרש"י ד"ה ותלי נשתן וכפרש"י חגיגה טו: תלי נשתן]

ב"ב קלט. כתובות סט: [תוספתא כתובות פ"ו]

[נ"ל אם מתו]

סנהדרין קח: ע"ש

עי' ברכות ס:

ישעיה מא

[כרי"ף וכרא"ש גרס כריבה]

עיר המוציאה ת"ק וכו' וכסיפא אלף ות"ק וכו']

טו א מיי' פי"ב מהלכות זכיה ומתנה הלכה ו טוש"ע ח"מ סי' רנג סעיף יז:

יז ב מיי' פי"ב מהלכות אישות הלכה יד סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סי' נד וטוש"ע ח"מ סי' רנג סעיף ב:

יח ג מיי' פ"ב מהלכות תענית הלכה ה טוש"ע א"ח סי' תקעו סעיף ב:

רבינו חננאל

אילפא ור' יוחנן דחיק להו עלמא אמרי ניקום ונעביד עסקא עד דהדר ואילפא מלך ר"י. אתא אלפא תלא נפשיה. אמר אי איכא דשאיל לי מתנייתא מדבי ר' חייא ודבי ר' אושעיא ולא פשטנא ליה ממתני'. כלומר כל מה שיש במשניות החיצונות עיקר שלהן במשנתנו ואין כל חכם יודעו לפיכך אני גדול מר"י. ולמה זכה לישב בראש ולא זכיתי אני ושאליה ההוא סבא הא דתניא. האומר תנו לבניי שקל בשבת וצוה ומת וראוין לתת להן סלע. כי השקל הוא חצי סלע. אם אינו מספיק להן נותן להן סלע. אם אמר בלשון הזה אל תתנו להן אלא שקל אע"פ שאינו מספיק להן אינו נותן להן אלא שקל ואם אמר אם מתו יירשו אחרים תחתיהן כו'. שמעינן מינה דאין אדם רשאי לשנות מדברי המת. ופשט אילפא הא מתניתא אליבא דר' מאיר היא ששנינו במשנתנו בכתובות בפרק מציאת האשה המשליש מעות לבתו והיא אומרת נאמן עלי בעלי יעשה שליש מה שהושלש בידו דברי ר' מאיר. ואוקימנא התם טעמא דר' מאיר משום דמצוה לקיים דברי המת ואין לשנות מדבריו: אמרו עליו על נחום איש גם זו. שם מקום הוא ראיה על אמתת הדבר בדברי הימים (ב' כ"ח) הוא שנקרא לשם שם אחת העיירות גמזו והוא האמת א) ירושלמי א"ר יוסי בר אבין בזכות ג' דברים גשמים יורדים. בזכות הארץ. ובזכות החסד ובזכות יסורין וכולן בפסוק אחד נאמרו. אם לשבט אם לארצו אם לחסד. מצאנו שבט אלו יסורין. מפני (ג') ד' דברים גשמים יורדין מלמעלה מפני פללים הרעים ומפני בעלי זרוע ושיהא שותה העליון כתחתון ושיהו עיני הכל נשואות לשמים. בעון (ג') ד' דברים גשמים נעצרים בעון ע"ז שנאמר ועבדתם שם אלהים אחרים וכתיב בתריה ועצר את השמים. בעון ג"ע שנאמר ותחניפי ארץ בזנותייכי וכתיב וימנעו רביבים וגו'. בעון ש"ד שנאמר כי הדם הוא יחניף את הארץ. פי' יחן אף על הארץ. (וכתיב וחרה אף ה' בכם ועצר את השמים) ב) בעון פוסקי צדקה ברבים ואינן נותנים דכתיב נשיאים ורוח וגשם אין איש מתהלל במתת שקר. [חמשה] שמות נקרא אד [עב] ענן חזיז ונשיא א"ר חנינא מה יעשו גדולי הדור. ואין הצבור נידון אלא אחר רובו. שכן מצינו שכל ל"ח שנים שהיו ישראל כמנודים לשמים לא היה הדבור עם משה. שנאמר ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה וגו' וכתיב וידבר ה' אלי לאמר. ר' אליעזר עבד תענית ולא נחית מטרא עבד ר' עקיבא תלמידי' ונחית מטרא. שאל ר"ע ואמר מלה"ד למלך שהיו לו ב' בנות אחת חצופה וכיון שהיתה נכנסת אצלו בבקשה הוא אומר תנו לה בקשתה ותצא ואחרת היתה צנועה. וכשהיתה נכנסת אצלו היה מאריך רוחו עמה כדי שישמע שיחתה שהיה מתאוה לשמוע שיחתה. עשה כן ר"ע בשביל ר' אליעזר רבו כדי שלא יאמרו כי אינו הגון ונמצא חלול שמים. (בירושלמי פ"ב ס"ס) כתיב ויקבצו המצפתה וישאבו מים וישפכו לפני ה' וכי מים שפכו אלא לבם שפכו כמים. ויאמרו שם חטאנו לה' לבש שמואל חלוקו של ישראל אמר לפניו רבש"ע כלום אתה דן את האדם ג) על אמרך לא חטאתי. ואלו אומרים לפניך חטאנו: מתני' איזו היא דבר. עיר המוציאה ת"ק רגלי עיר גדולה המוציאה אלף ת"ק רגלי יוצאי צבא כגון כפר עכו. ויצאו הימנה ט' מתים בג' ימים (בג' ימים אנשים ממש) [וא"ז] הרי דבר

בד'

א) עי' בערוך השלם ערך גם זו. ב) בירושלמי לפנינו ליתא זה אך רבינו היה גורס כן בירושלמי ומביא ראיה מהך קרא דהך אף דאידך קרא היינו שיהיה עצירת גשמים. ג) אלא על שאתה אומר לפניך לא חטאתי הנני נשפט אותך על אמרך לא חטאתי (ירמיה ב').

רבינו גרשום

באסקריא דספינתא: משם: נותנין להם סלע דאזלינן בתר אומדין דעתי' דלהכי אמר שקל אם אפשר להם לצמצם אבל אם אי אפשר להם נותנין להם סלע *) כיון שאמר תנו אין נותנים להם אלא שקל דאזלינן בתר אומדין דעתיה דכיון דבעי דלירשו אחרים ודאי הוה ליה צר עין על בניו א"ל הא מני ר"מ דמתניתין: מונחת על ארבעה ספלים שלא יעלו עליו הרחש: ביום אחד

*) נ"ל ואם אמר אם מתו ירשו אחרים תחתיהם בין שאמר תנו ובין שאמר אל תתנו אין נותנין להם וכו'.

הגהות הב"ח

(א) גמ' אזלו אותיבו תותי גודא וכו' אי יתיב מר וגריס: (ב) שם ת"ר עיר גדולה המוציאה חמש מאות כו' ועיר קטנה המוציאה כו': (ג) רש"י ד"ה אי יתיב מר וגריס: (ד) ד"ה הא מני כו' אלא שקל הס"ד ומה"ד ר"מ היא וכו' שיהא שם מותר הס"ד ומה"ד ורגלי מטתו מונחין כו': (ה) ד"ה ביתו לנו במלון הס"ד ואח"כ מה"ד כגון כפר עמיקו ויצאו ממנה שלשה מתים: (ו) תוס' ד"ה אמרו כו'. פי' בתמיה כלומר וכי לא הייה:

מבנה
ב' מצעים
- ר' יוחנן ואילפא
- נחום איש גם זו

נושא
סיפורו של ר' יוחנן איך שהוא ואילפא היו עניים מרודים, ר' יוחנן נהיה ראש ישיבה ואילפא למרות שהמשיך בעסקים עדיין הצטיין בלימוד תורה

נושא
נחום איש גם זו
1. תיאור מצב גופו
2. למה נקרא "גם זו"

נושא
הגדרת מה נחשב דבר (מבחינת מספרית)